

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan pop. ej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 9. kimovca, 1892.

List 37.

Marijine družbe.

V programu prvega katoliškega shoda je bila tudi točka „Katoliško življenje.“ Sekcija za to točko je rešila svojo nalogo že v torek dopoldne. Spisatelj teh verstic je še le opoldne v Ljubljano došel, se toraj ni mogel vdeležiti posvetovanja o dotični resoluciji. Nič ne dá, saj mu bo „Danica“ rada dala prostorček, da toliko ložej izrazi svojo misel o Marijinih kongregacijah v resoluciji priporočenih.

Na mladini je zastavljena srečna ali nesrečna prihodnost; kdor ima mladino, ima prihodnost. Taki in enaki izreki so resnični in zato se sv. Cerkev vedno prizadeva vtrditi mladino v kerščanskem življenji ter jo obvarovati brezštevlnih nevarnosti, katere ji preté. Ona vé, da ako se mladenči v najnevarnejših letih pošteni in kerščanski ohranijo, postanejo potem tudi zanesljivi, značajni možje, zvesti cerkvi in vdani duhovnim pastirjem.

Kako je v tej zadevi pri nas? Koliko se pa stori za šoli odrastlo mladino na deželi? Žali, da ne veliko. In vendar je, rekel bi, v sedanjih okoliščinah ena najpotrebnejših reči, da za njo, posebno za moško mladino kaj storimo, če hočemo, da se vtrdi in povzdigne katoliško življenje sploh.

Otrok ostane iz šole, ko je spolnil 14. leto; navadno že prej. Od tega časa nima nobene dotike več z duhovnim pastirjem. V šoli se pri sedanjih šolskih postavah ne more dosti storiti za dobrega duha, ne more se narediti terdna podlaga, da bi mlad človek v najnevarnejših letih stal neomahljiv v bojih zoper hudo nagnjenje, slabe zgleda in npravnostno zapeljevanje. Ako niso stariši posebno skerbni, se le prerado zgodi, da ga slaba družčina kmalo vzame med sé in

da se potem pogrezuje v hudobije, katere se marsikje po pravici očitajo naši mladini. Pijančevanje, ponočno razgrajanje in vasovanje, pretepi, kletvina, kvantanje, nesramnosti delajo marsikteri fari sramoto, dušnim pastirjem žalost in starišem britkost. Tudi obnašanje pri mladini ostane neolikano, surovo; manjka ji tistega priprostega, nedolžnega in prijaznega obnašanja, katero nam jo dela prijetno in prikupljivo.

Res, za mladino, posebno za šoli odrastlo moško mladino se mora kaj storiti! Kaj pa? Jo bodo mar čitalnice in bralna društva ohranila pošteno, nedolžno, kerščansko? Taka društva, ktera niso popolno na cerkveni, na verski podlagi, mladino navadno popačijo, kakor nas dosedanja skušnja uči. — Ali naj 16-17letni mladenči ali deklice stopijo v tretji red sv. Franciška? Prav bi bilo, ali bojim se, da bi jih premalo dobili; vendar poskusi se lahko, po okoliščinah krajev utegne to veliko pomagati. Za take, kakor menim, je zlasti Marijina družba. Za mladino jo je vstanovil jezuit Janez Leon; nje pravila se ozirajo na okoliščine, potrebe, napake mladih ljudi; dajo jim pripomočke na roko, v dobrem se vterjevati, greha se varovati: ona žlahtni mlada serca, ter mladino napeljuje k lepemu, dostojnemu vedenju. Vsa organizacija Marijine družbe je taka, da se udje več ali manj vodijo sami, pa ostanejo vendar vedno pod nadzorstvom duhovnega voditelja. Ona tudi ne naklada taci dolžnosti, katerih bi mlad človek z lahkoto ne spolnoval. Da bi se družba mladini, posebno moški, bolj prikupila, bi se ji po okoliščinah morebiti zamogla dati prilika, vaditi se v domačem, poštenem petji; farne knjižnice bi jo preskerbljevale s poštenim domačim berilom; tudi korporativno bi mladina zamogla nastopiti pri cerkvenih slovesnostih.

Korist tacih strogo cerkvenih družb so drugod že davno spoznali. Na Nemškem imajo skoro v vsaki fari tako zvane „Jugendbündnisse,“ Marijine družbe za mladino. Prav one veliko pripomorejo, da so ondi ljudje tako odločno kerščanskega mišljenja in življenja, da se ne sramujejo očitno pokazati, da so dobri katoličani.

Mislil bi kdo, da vodstvo tacih družb daje duhovnu veliko opravila. Nikakor ne, ako postopa modro in ne presiluje. Gotovo je pa tudi, da brez dela in truda se nič dobrega ne stori in ne obrani. Živahnost v družbi je pred drugim od njega odvisna. Ako je on za družbo goreč, ne bo zapadla osodi marsiktere druge bratovščine ali družbe, da bi namreč le životarila, ali celo zaspala.

Na Kranjskem Marijino družbo komaj poznamo, le v samostanskih zavodih se nahaja za žensko mladino. Širje delovanje ima Marijina družba v Škofji Loki, ktera je sklenjena z vnanjo uršulinsko šolo. V njo se sprejemajo tudi šoli odrastle deklice iz Loke in okolice. Vstanovil jo je leta 1859 preeč. g. Jožef Kerčon, takratni katehet. Prav lepo še sedaj cvete in blagonosno deluje. Od pričetka do sedaj je k družbi pristopilo 977 deklic. Vsako leto imajo šest zbirališč. Koliko se je po nji že dobrega storilo! Koliko se jih je obvarovalo moralnega pogina!

Slišim, da nameravajo v Št. Jurji pri Kranji vstanoviti Marijino družbo za dekleta, ker jih je okoli 30 iz ondotne okolice zapisanih v Loki, katerim je težavno hoditi k zbirališčem v Loko. Bog daj, da bi se v fari in okolici v blagoslov to vresničilo!

Če bi kdo menil, da se na ta način spodriva tretji red sv. Frančiška, vedi, da v Loki je Marijina družba nekaki novicijat. pripravljane za tretji red. Marijine hčere se posebno rade vanj vpisejo.

Nunski g. katehet v Loki je leta 1886 izdal ročno sprejemno knjižico „Hči Marijina;“ iz nje se zamore vsakdo poučiti o Marijini družbi. Ker bo tekom leta preskerbel nov natis, bi bilo morebiti prav, da bi se pri novi izdaji oziral na oba spola, ali še bolje, da bi za mladeniče priredil posebno sprejemno knjižico, prav po ceni, kakor je ta (20 kr.) Kajti dobrih molitvenikov imamo že tako veliko.

Pri kanonični vstanovitvi bodo gotovo radi posredovali čc. oo. jezuitje v Ljubljani.

Ako se v resoluciji priporočena Marijina družba posebno za mladeniče začne širiti po Slovenskem, bo to jeden najlepših sadov pervega slovenskega kat. shoda.

X.

Moje spreobrnjenje.

(Konec.)

Dve besedi Marijini.

Dragi moj sin! Sedaj te zopet gledam z veseljem, tvoje molitve, tvoji vzdih, tvoje solze in tvoja sveta dela ginila se mi sercé, tako da ti moram povedati nekaj besedic. Si li zadovoljen, da se tvoja dobra mati nekoliko s teboj razgovarja? Dobro pomisli, kajti radi te posebne dobrote moraš bodeš dati natančen odgovor Bogú. Kajti vsaka moja beseda je zabiležena v veliki knjigi skrivnih sklepov Božjih. Si li prepričan, da je tvoje spreobrnjenje edino le moje delo? Veš li, da odkar si postal nemiren in boječ, da sem vse to po posebni, izredni milosti Božji vodila in ravnala jaz? Da, delala sem tako goreče za tebe, da so se čudila nebesa. Sedaj sem zadovoljna, sedaj si se vdal moji želji. Tvoje sercé ni, hvala Bogú, več tako kot nekdam, nevéno in zakerknjeno, temuč tvoje sercé veruje sedaj, ljubi in dela. Zahvali Bogá, da ti je odpustil tvoje grehe, te opral v kervi Gospodovi in te sprejel zopet za svojega sina. Kedar si se zatekel k meni, poslušala sem tvojo molitev in predložila jo Jezusu, ki je poln usmiljenja in dobrotljivosti. Ne pozabi, ljubi moj, nikdar dobrot, ki ti jih je skazoval dobri moj Sin, sicer gorjé ti! Ljubi Jezusa in prosi ga neprenehoma za njegovo božjo ljubezen. Ako ne bodeš nikdar nehal prositi ga, uslišal bode tvojo molitev in spolnil želje tvojega serca. Ljubi moj sin! Kaj misliš, kaj praviš o svoji novi materi? Jo li iskreno in v resnici ljubiš? Ako se to godi, vzela te bodem na svoje materinsko sercé, kakor iskrenega svojega častitelja.

Vedi, da bodeš imel še mnogo terpeti. Z orodjem svojega mučeništva sedel bode Jezus v tvojem sercu, razderl je staro popolnoma in sozidal novo, sebi priljubljenejšé sercé. Udaj se popolnoma njegovi sveti volji.

Pogum tedaj! Pripravi se na udarce, kajti čas se bliža. Jaz pa ti obljubim svojo pomoč. Stala ti bodem vselej na strani in vterjevala tvoje moči v vsaki težavi. Kedar misliš, da si zapuščen, pokličí svojo mater, kliči: Marija! in jaz ti bodem dala novih moči.

Ljubi moj sin! Obzorje se temni! Jezus se bliža tvojemu sercu. Vendar ne straši se, bodi pripravljen! Da, tudi tebi vstala bode krasna zarija in skoro se zasvita dan tvojega veličastnega vzhoda.

Dragi sin, še jedno besedo! Če hočeš biti moj častitelj, udaj se popolnoma v voljo Božjo, kajti njegova sveta volja je tudi moja in vsih njegovih služabnikov. Kolikor bolj ponižen, voljan

in udan bodeš, toliko dražji mi bodeš. Čas je, da odidem, a poprej mi povej, kaj misliš sedaj v svojem sercu?

„O Marija, mati moja, hvala Ti za Tvojo dobrotljivost. Nikdar bi si ne bil mislil, da me bodeš kedaj obiskala ter mi dala tako materinskih naukov. Dopusti mi, o Marija, da se veržem pred Teboj na kolena, in da govore moja usta besede! O Marija! ne želim družega, kot da se spolni nad menoj sveta volja Gospodova. Reci Jezusu, da more storiti z menoj, karkoli mu je drago, ker jaz nisem več sam svoj, temuč popolnoma Njegov. Prav je, da bodem terpel; iz njegovih rok sprejem rad vse, karkoli pride.

Sej vem, da bodeta vidva čula nad menoj in mi pomagala, kedarkoli me bodejo napadale slabosti. Vse svoje upanje stavim v Tě, popolnoma se izročim v Tvoje rokė, darujoč Ti svoje sercé:

Goreč častitelj one Gospé,
Ki ima tako milobno sercé,
Da onega, ki išče nje serce v dar,
Če je tudi nevreden, ne zaverže nikdar.
Kot Kraljica nebes na prestolu sedi,
Krog nje se brezmejna ljubezen blišči;
A ona z ljubeznijo vpira oči
Na onega, ki jo v resnici časti.

Sklep.

Dragi čitatelj! Kaj naj posnamemo iz te povestice? Ako poslušamo glas sercá, občudovati moramo usmiljenje Božje in moč, katero ima Marija do grešnikovega serca. Četudi grešnik žali in žali Bogá: vendar Bog preterpi in vedno išče prilike, da bi ga zopet pridobil in rešil večnega pogubljenja. Bog je poterpežljiv: poterpi in čaka; odpušča in ljubi. On nikakor noče, da se grešnik pogubi, temuč vleče ga za roke, pošlje mu glas očitajoče vesti, samo da bi ga rešil...

Koliko je usmiljenje Božje! Recimo s prokom: „Misericordia Domini, quia non sumus sumpti nos!“ Usmiljenje Božje je, da nismo že pogubljeni!

Vsi sv. Očetje priterjujejo sv. Bernardu, ki pravi: „Deus omnes nos habere voluit per Mariam.“ Bog nas vse hoče imeti po Mariji. Takó in še bolj je treba to misliti o tem čudežnem spreobrnjenju. Skušnja nas uči, da skoro vsa velika spreobrnjenja so se izvršila po milosti Božji s posredovanjem Marije D. Saj ona ima kot mati velikansko moč in kot taka nas ne more zapustiti.

Občudujmo tedaj usmiljenje Božje. In ker je navadno sredstvo, če hočemo kaj doseči od Bogá, Marija, častimo Jo, posnemajmo Jo v Njenih

krepostih in — kolikor je to v naši moči — skerbimo, da Jo časté tudi drugi.

Tebi, Mati mojega Zveličarja, Tebi, Mati ljubezni, Tebi, Marija, sporočam in darujem svoje sercé!
J.—ič.

Govor ob petindvajsetletnici mašništva v Dobu.

Šli so in jokaje sejali svoje seme, prišli so pa z veseljem in nosijo svoje snope. Pslm. 125, 6.

Častiti Dobski farmani! Danes vidite v Vaši lepi farni cerkvi na povabilo Vašega prečastitega gospoda fajmoštra toliko ptujih duhovnov zbranih. Kaj neki to pomeni? Kakošna slovesnost se pa tukaj praznuje? Letos je preteklo 25 let, kar so nas tukaj zbrane duhovne škof v mašnike posvečene poslali v duhovno pastirstvo nadaljevat delo Jezusa Kristusa, duše v nebesa vodit. Sv. katoliška cerkev praznuje vsako 25. leto sveto leto. S to navado sv. katoliške cerkve je število 25 nekako sveto število. Zato je prišlo tudi v navado, da se duhovni po 25. letih svojega mašništva zbero v skupni molitvi se zahvalit Bogu za vse v tem času prejete dobrote. Pet in dvajset let, $\frac{1}{4}$ stoletja! to je lep kos človeškega življenja. Koliko se je med tem časom spremenilo! Tri izmed nas je Bog vže v večnost poklical. Mi sami smo šli pred 25 leti med svet čili mladenči, polni navdušenosti, polni svetih sklepov; a danes smo tukaj zbrani resni možje, kateri smo že zdavnej prekoračili polovico človeškega življenja. Prevzeli smo bili delo, o katerem govori sv. Gregorij Véliki, da to delo, delo za izveličanje duš, je umetnost vseh umetnosti. Še 25 let, in le malo, mogoče tudi nobeden izmed nas ne bo delal več v vinogradu Gospodovem. Bog nas bo jel klicati za našimi brati součenci, in pojdemo po plačilo, kakoršno smo si zaslužili.

Ali imajo gospodje duhovni tudi kaj dela? bo morda kdo vprašal. Po navadi svet tako sodi, da duhovni nimajo dela, vsaj obilnega ne. Maševati, pridigovati, spovedovati, k večjem še kakega bolnika previditi, to je njih naj hujše delo. Pa sej to še delo ni. Tako sodijo ljudje, kateri mislijo, da delo je samo orati, kopati, voziti, tesati. Duhovni pa takih del ne opravljajo, tedaj tudi dela nimajo. Menim toraj, da ne bo neprimerno, ako vam danes, ljubi poslušalci, ob kratkem povem 1. kakošno delo imajo duhovni, 2. kakošno plačilo prejemajo za svoje delo.

S tim, ljubi poslušavci! nočem tukaj nas zbranih duhovnov hvaliti, nam je za hvalo vže malo. Mi bomo kmalo odstopili, in drugi pridejo na naša mesta. Naj vam to razložim zato, da bote imenitnost dela svojih duhovnih pastirjev spoznali, jih tem bolj spoštovali kot namestnike Kristusove in jih zmiraj rajši poslušali v svoje duševno izveličanje.

I.

Ko je bil Bog človeka vstvaril, mu je delo naročil izročivši pervima človekoma vert v obdelovanje. Delo je bilo takrat človeku veselje in po delu je bil še bolj spočit. To je trajalo tako dolgo, dokler se ni človek pregrešil in mu ni Bog truda na delo naložil. rekoč: „V potu svojega obraza boš svoj kruh jedel, dokler se v zemljo ne poverneš.“ K delu je poklican vsak človek po svojem stanu, lenoba ni nikomur do-

voljena, je greh. Tudi vsak duhovni pastir ima odločeno v obdelovanje prostrano polje, raztegajoče se včasih po 3 do 4 ure. Na tem širokem polju so mu odkazani prostori, kjer naj svoje delo izvršuje.

Pervi taki prostor je prižnica, ker vera pride, kakor govori apostelj, iz poslušanja. Kako bodo pa slišali, če ni bilo nikogar, kateri bi bil oznanoval! Na prižnici mora duhoven vernim kerščanske resnice vmestno razlagati, jih za čednost vnemati in jim greh pristuditi. Beseda Božja mora zadeti sedaj kakor blisk, sedaj zbsti kakor na dve strani brušen meč, ki presune mozeg in kosti. Slabemu mora biti palica, na katero naj se opira; potertega mora povzdigniti, bolnemu mora biti hladno zdravilo. Vsaka nedelja in vsak praznik kliče duhovna na to delo. Naj ne omenjam, da govorjenje na prižnici je vtrudljivo, a za pridige je treba tudi pripravljanja, sicer ne bo mogel duhoven s pridom oznanovati Božje besede. Prazne besede govoriti, to bi bilo pač lahko. Ali biti od Božje besede sam presunjen in jo oznanovati, da gre poslušavcem do serca, to ni lahka reč in stane duhovna mnogo truda.

S prižnice stopi duhoven v spovednico pogledat, je li Božja beseda kaj sadú nasternila. V spovednici ima duhoven eno naj težjih opravil. Tukaj mora poslušati človeške slabosti, grehe, naj večje hudobije. In pride k njemu grešnik na pol obupan nad svojim žalostnim stanom, tam zopet drugi ves terdovraten. Ni za duhovna naj težje govoriti na tiho cele ure, ampak tu učiti, tam po potrebi svariti, zopet tam razvozlavati naj bolj zapletene stvari, da pomore grešniku iz njegovega žalostnega stanú. Ko bi bilo zadosti, spokornikom za pokoro samo po kake očenaše nakladati, potem bi bilo seveda delo v spovednici lahko; ali tu gre za zveličanje duš, zato mora spovednik vse moči napeti, da kaj opravi z Božjo pomočjo.

Pojdimo, oglejmo si delo duhovna še drugod. Polnoči je že odbilo, vsa vas počiva v lahkem spanji med tem, ko zunaj merzel veter s snegom brije. Noč je črna in pota vsa zamedena, cerkovnik pa terka na vrata duhovnova in naznanja obhajilno uro, dve uri daleč, kjer leži nevaren bolnik, in želi biti previden. Kaj je v takem početju? Bo li rekel duhoven: „kaj ne morete jutra počakati, kdo bo v takem vun hodil?“ Ne! pravi duhovni pastir tega ne bo storil, kajti tukaj gre za neumerjočo dušo. Kdor ni samo najemnik, vstane in gre, naj bi šlo tudi njemu za življenje. — Ako je kje nalezljiva bolezen, kjer se še celo zdravnik ne upa dolgo obotavljati, kdo je tisti, ki stoji bolniku na strani, ga tolaži in mu serčnost vliva v dušo? Kdo drugi, ko duhoven. To delo ni lahko in je nevarno. Kolikrat so vže duhovni pustili na takih potih zdravje, še celo življenje zgubili!

Stopimo še na drugo polje duhovske delavnosti, v šolo. Tu uči duhoven večne resnice in skrivnosti sv. katoliške cerkve, presegajoče človeški um, in sicer uči slabe otroke, ki ne znajo še misliti, toliko množico malih otrok, ki so mnogokrat slaboumni, vsi pa lahko-miselni in nemirni! Vsem tem je treba svete resnice vsejati globoko v serce, da poženo krepke korenine in izraste iz njih drevo kerščanskega življenja. Naj ne omenjam telesnega truda duhovnega pri tem delu, ko je treba po celo uro, tudi po dve v enomer govoriti, mnogokrat v prav soparnih sobanah. Ali duhoven se mora za ta poduk pripravljati, in sicer še bolj, ko za poduk odraščeni, da more dopovedati

one visoke resnice primerno razumu teh malih, da napolni te ljubljence Jezusa Kristusa, te tempeljne sv. Duha s svetimi resnicami, in jih stori pripravne živeti po veri Jezusa Kristusa vkljub mnogim skušnjavam, katere jim stavijo povsod nasproti. To delo duhovno ni lahko! Koliko poterpežljivosti, koliko gorečnosti je k temu potreba!

Sedaj, poreče morda kdo, sedaj je pa z delom duhovna vže pri kraji. Prižnica, spovednica, bolniki, šola; družega več ni. Samo maša še, pa to ni tako hudo, to je kmalo pri kraji, mašo znajo itako vže brati, za to se ni treba pripravljati. Svet tako sodi, a po navadi je svet slab sodnik. Le eno imenitno opravilo ima duhoven, altar in domača molitev, in to je njegovo naj imenitnejše opravilo. Naj duhoven pridiga, spoveduje, uči v šoli kolikor hoče, vse to skup nič ne pomaga, ako ne prosi za svoje delo blagoslova pri altari, pri sv. maši, v molitvi v svoji tihi sobi, ker tu posebno velja beseda aposteljnova: „Ta še ni dosti, ki seje, tudi tisti ne, ki priliva, ampak Bog je vse, ki daje rast.“ To veste vi iz lastne skušnje. Vi ste kmetje, in kot kmetje ste delavni in pridni. Vi obdelujete svoja polja o pravem času. Ali ste pa z obdelovanjem vže vse dosegli? Gotovo ne. Ako Bog ne da svojega blagoslova, ako ne pošlje solnca in dežja, rose in vetra o pravem času, bo slab vaš pridelek. Še celo tisto minuto pred žetvijo vam lahko toča vse v zemljo stolče, da še morda voza dobre slame domu ne dobite. To vi skušate. Zato pa keršanski kmet stori sicer, kar je njegova dolžnost in obdela svoje polje, ali on prosi tudi blagoslova iz nebes. Vi hodite še celo v procesijah Boga prosit, da bi vam Bog sad zemlje dal in ohranil. To je za vas tudi opravilo, in sicer po vašem prepričanju imenitno opravilo. Tako kliče tudi duhoven na svoje delo pomoči Božje. On daruje v ta namen daritev sv. maše. Ena maša je, seveda, kmalo, v pol ure opravljena. Ali, ako hoče duhoven pobožno in vrelnó opraviti to daritev sebi in ljudstvu v blagor, ima pač za to dosti dela. Jaz rečem: pobožno opraviti to opravilo. Sklicujem se tukaj zopet na vas, kedar greste k sv. obhajilu. Ali se ne pripravljate nanj z gorečo molitvijo? In to je za vas imenitno delo. Kako bi mogel duhoven pobožno opraviti daritev sv. maše, ko bi se za njo s pobožno molitvijo ne pripravljal? Jaz rečem: vredno opraviti mora duhoven daritev sv. maše, to je: v stanu milosti Božje. Koliko prizadevanja je zato potreba, vedo samo tisti, kateri si prizadevajo ostati v stanu milosti Božje. — Ravno to velja tudi o drugih molitvah, katere mora duhoven po volji sv. cerkve vsak dan opraviti. Molitve kar tje v en dan brez premislila opravljati, to seveda ni težko. Ali opraviti molitev, ktera oblake predira in nosi blagoslov Božji na zemljo, to ni lahko. To mi boste poterdili vsi tisti, kateri si prizadevate dobre in pobožne molitve k nebu pošiljati.

To so tedaj vsakdanja, navadna opravila vsakega duhovna. Se ve, da se najde tudi sem ter tje kdo med duhovni, ki teh svojih dolžnosti zvesto ne spolnuje. V katerem stanu na svetu se pa ne najde takih ljudi, kateri niso zvesti v spolnovanju svojih dolžnosti? Ali pa smemo zavoljo grehov posameznih, kamenje metati na cel stan? A pravega duhovna ne boste najdlji nikoli lenobe pastí, sedaj ga najdete pri molitvi, sedaj pri knjigah, kjer išče, kje bi kako zlahčno zerno najdel za svoje verne. Ako ga najdete pri počitku ali kakošnem

razvedrilo, si ga mora privoščiti tako, kakor vsak delaven človek, ker vedno napeta struna ohlapne, delo brez preterganja pa moči prezgodaj povzije.

II

Ktero plačilo pa prejema duhoven za vsa ta opravila? Ko se sino šli pred 25 letmi škofu zahvalit kot novoposvečeni mašniki, so nam tedanji škof nekako tako-le rekli: Gospodje, od mene ničesar ne pričakujte, jaz vam ne bom mogel ničesar dati. Hotli so reči: ni treba pričakovati, da vas pošljem v bogate službe, jaz vam ne bom mogel vašega truda poplačati, plačila pričakujte drugje, pri Bogu. Pravi duhoven ne gleda tudi na svetno plačilo, ako je, ga hvaležno sprejme, če ga ni, pa tudi poterpi. On ne gleda na čast. Moj Bog! dandanes vže celo ne, ker vse, kar se kaj bolj imenitnega čuti, duhovna zaničuje. Duhoven pa gotovo dobi plačilo za svoj trud, eno na tem, drugo pa na onem svetu.

On prejme plačilo za pridige. Bodisi, da jih je toliko, kateri ne marajo za Božjo besedo, ker ne verujejo, kar Bog po svoji sv. cerkvi in njenih služabnikih oznanuje, ali zato, ker niso iz Boga; jih je pa vendar na tisoče, kateri Božjo besedo radi poslušajo, se pridige skoraj vže zanaprej veselje. Naj jih je pa tudi med temi poslušalci, ki prineso serce terdo kakor kamen, s ternjem zaraščeno, ter se jih Božja beseda ne prime, nobenega sadú ne obrodi, je pa vendar v cerkvi eden ali drugi, kterega pridiga gane, ga predrami iz grešnega spanja, da skesan terka na svoja persa in si išče pomoči pri spovednici. In naj so tudi vse pridige zastonj, če je le ena sad obrodila, ako je bila le ena sama duša rešena, to je za duhovna dovolj plačila.

Tudi v spovednici prejema duhoven svoje plačilo. Tam skuša sicer tudi marsikaj bridkega, kar mu greni opravilo sodnika, postavljenega na Božjem mestu. Pridejo k spovedi ljudje, katerim se pozna na obnašanju in vsaki besedi, da jim ni za pokoro in poboljšanje, da niso niti svoje vesti izprašali niti se ne kesajo svojih grehov; ljudje, kateri so proti spovedniku še celo surovi, ako jih odvezati ne more. Ali pridejo pa tudi taki, kateri so presunjeni od svetosti zakramenta svete pokore, katerim je spovednik pravi angelj varh, kateri so nosili vže leta in leta ne samo en kamen, ampak težko kamenje na sercu, grehe, katerih se spovedati niso upali. Sedaj pa so se oserčili, spovejo se odkritoserčno, težke skale se jim od serca vale sedaj dihajjo lahko in Božji mir se jim je v serce povernil. Koliko plačilo je to za duhovna, tega ne more vedeti nobeden, kakor samo oni, kateri je vže kaj takega občutil.

Posebno plačilo prejema duhovnik ob smertni postelji bolnikov. On gre s sveto popotnico, pride k bolniku, stoječim na pragu večnosti, zapuščati ga je jelo vse, kar je posvetnega, samo bližnja večnost mu stoji pred očmi. Smertne težave mu dela telesna, še večje dušna bolezen. Celó življenje mu je sedaj pred očmi in željno pričakuje duhovna, pred katerim bo izlil svoje serce. Ko je spoved opravil, svete zakramente prejel, mu je tako lahko, miren in potolažen pričakuje trenutka, ko ga Bog odpokliče. Kaj menite, da pride duhovnu domu gredočemu na misel mrmrati nad daljno in težavno potjo, ko je tako dušo spremil do praga večnosti in jo potolažen izročil sodbi večnega sodnika. Naj lepše veselje ima pa zvest duhovni pastir v šoli. Tu ima pred seboj nedolžne otroke, čiste podobe Božje, oblečene s kerstno nedolžnostjo, katerim

greh ni še nedolžnega očesa okalil. Se ve, da tuli tukaj ni brez neprijetnosti, kajti iz otrok silijo na vseh straneh vže nasledki prvega greha, laži, svojeglavnost, potuhnjenost, hudobnost; svoje pregreške tako radi otroci prikrivajo. Za duhovna je veliko dela, da te grehe vže v kali zamori! Ali čakajo ga pa v šoli tudi otroci, katerim se bere na obrazu veselje, da vidijo duhovna med sabo, kateri svoja nedolžna očesa vanj upirajo in vsako njegovo besedo zaupno in radovoljno sprejmo. To je duhovna obilo plačila za trud, kterega ima s temi malimi.

Vse to je zadevalo tudi nas duhovne, kateri smo danes tukaj zbrani, skozi 25 let. Delo v duhovni službi ni naj prijetniše, tudi o duhovnih se sme govoriti: „Šli so in jokaje sejali svoje seme, prišli so pa z veseljem in nosijo svoje snope.“ Še 25 let in večina nas tukaj pričujočih duhovnov ne bo več med živimi. Bilo je pred 25 leti, ko smo si naložili na rame opravila pretežka za angeljske rame. Ako se nazaj oziramo, nas pač strah spreletava, kako smo ta imenitna opravila opravljali. Ker tudi mi smo ubogi, grešni ljudje. Ako bo vsak enkrat težko pred Sodnikom obstal, kaj bo za nas, kateri nismo imeli samo svoje, ampak tudi drugih duše izveličati? Spoznati pa vendar moramo, da Gospodova mila roka nas je spremljala in nam stala dosedaj na strani. Zato smo se zbrali danes tukaj, da se mu skupno zahvalimo iz celega serca za vse milosti, ktere nam je dosedaj skazal. V kratkem nas pokliče, svoje hlapce hišni gospodar in nam poreče: Dajte odgovor od svojega hiševanja. O da bi nam bil tudi takrat milosten Sodnik, zato prosim danes: „Gospod, nikakor me ne sodi po mojih delih, nič kaj vrednega nisem storil pred tvojimi očmi.“ Amen. M. P.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Katoliški shod.) (Konec.) Častitljivo je bilo, kako so nekteri moške družih dežel pozdravljali naš slov. katoliški shod. Predstavlja je n. pr. gospod predsednik poštenjaka nemškega rodú in državnega poslanca dr. pl. Fuchs-a, posebnega prijatelja slovenskega naroda, ki ima med državniimi poslanci priimek „častni Slovenec“ (Ehrenslovene). Germeč pozdrav so mu naznanili poslanci, on pa je v imenu katoliškega političnega društva v Solnogradu in v imenu središnega odseleka državnega zbora naznanil veselje zaradi našega slov. kat. shoda in željo, da bi vsi katoliškomisleči moške združeni zagovarjali opravičene zahteve vsih narodov. (Navdušeno obobravanje.)

Predstavil je g. predsednik potem Poljaka gosp. Glikieviča, kateri je v gladki poljščini zaterdil, da je „prišel v našo lepo deželo v imenu Poljcev, še bolj pa v imenu Jezusovem“ ter je ob kratkem zaterdil, da narod poljski je narod vere in domoljubja in tako želi tudi Slovencem. (Gromovita pohvala!)

Govorila sta slednjič: g. generalvikar dr. Ant. Jeglič o temeljih katoliškega življenja in pa dr. Serbec iz Celja o zaslugah slovenske duhovščine za narodni obstanek in napredek. O posameznih govorih pozneje in pa o priliki kaj več.

Drugi slovesni shod je bil 31. avg. Zjutraj ob 8ih so premil g. knez in škof dr. Mih. Napotnik imeli tiho sv. mašo za srečen izid katoliškega shoda. Cerkev je bila vsa napolnjena. Po maši so domači

prevzvišeni g. knez in škof imeli preizverstni govor o katoliški zavednosti. Kdor se zavé svoje katoliške vere, se zavé, da je Kristus pravi Bog. Ako je Kristus Bog, je božja tudi njegova Cerkev; ako je Cerkev božja, so božji tudi njeni nauki, so božje tudi njegove zapovedi in prepovedi, božji tudi pomočki zveličanja, ki jih je postavil: če je vse to božje, mora tudi vsaki vernik vse sprejeti in ne le posameznih naukov in zapovedi, kar bi se ravno njemu prileglo. Mora sprejeti vse in spolnovati ves nauk o papežu in namestnikih Kristusovih, nauk o nedeljskem posvečevanju, o velikonočni dolžnosti itd. itd. Vse je bilo izpeljano z neupogljivo logiko, zato so pa prelepi govor vse sploh hvalili in želé, da pride ta tako močno podučljivi cerkveni govor že skoro na svitlo.

O poli 10ih se je pričelo zborovanje na starem strelišču. Najpervo so bili zopet prečitani nekteri telegrami, na pr., od zbranih duhovnov v Wörishofenu, iz Sarajeva idr. Dalje so govorili: dr. Iv. Križanič iz Maribora prelepi govor o razmerji med vero in narodnostjo; kan. Klun o potrebi verske šole; g. Greg. Einspieler o potrebi verske šole in o razmerah na Koroškem. Prebrane so bile nato zadevne resolucije in dalje govorita preč. gg. Mahnič in Flis o vedi in umetnosti.

Popoldne ob treh se je pričel tretji slovesni in sklepni shod. Ljudstva je bilo vse prenapolnjeno. Z veliko navdušenostjo sta bila zopet sprejeta prevzvišena gospoda škofa, mariborski in ljubljanski. Pri tem shodu je bilo zraven družih tudi lepo število plemstva. Gospod predsednik je občinstvu predstavil grofa Belkredi-ja z Moravskega z gospo soprogo. Bila sta pričujoča kneza Robert in Ernest Windischgrätza, dve kneginji Windischgrätski, grofinja Auersbergova, ter še mnogo družih odličnih gospej.

Predsednik g. Fr. Povše je prebral mnoge došle telegrame, potem so se verstili zadnji govori. Gosp. Kalan je izverstno govoril o meddružbinskem, g. predsednik Povše enako o kmetijskem vprašanji. Vselej vmes pred nastopom družih govorov o družih stvarinah so se brali sklepi, resolucije. Začelo se je nadalje razpravljanje „o katoliškem življenji, česar načela je pojasnoval g. dr. Pavlica. To namreč zahteva na prvo, da sleherni najpervo posveti samega sebe, živi v milosti; nadalje je živo poudarjal, da cerkev Kristusova je le tam, kjer je namestnik Petrov, rimski papež itd. in med glasnim odobravanjem kliče, da se tesno oklenimo svete rimokatoliške Cerkve.

Prav znamenito je gosp. dr. Gregorič govoril o tisku, časnikih in povdarjal, da zanikarnim časnikom in sploh tiskarijam se mora nasproti stopiti z dobrimi in dolžnost katoličanov je, da podpirajo dobro katoliško častništvo.

Z veliko navdušenostjo, pa tudi z nemanjšo pohvalo od poslušavcev je govoril č. g. Mat. Sila o tisku in bičal zanikarne tiskarije.

Prav čverst govor o nasodni organizaciji g. dr. Šusteršiča je sklenil lepo versto govorov, kateri vsi so bili sprejemani z navdušenim odobravanjem blagih poslušavcev.

Izverstno je dr. Šusteršič povdarjal k sklepu, kako bode zdaj treba delati, sklepe zverševati, vojskovati se zoper sovražnika najhujšega, zoper liberalizem, ki je naj ostudniša laž, pa silna moč, ki hoče narode potegniti nazaj v poganstvo. Treba bo dobrega voj-

skovanja, da se izterga ljudstvo iz rók temu sovražniku dušnega in gmotnega blagostanja, temu ubijavcu našega obstanka. Ne nemški narod kot taki, ne laški, ampak liberalizem, prostomišljaštvo, je sovražnik. morivec narodov, čigar načelo je: ugonobiti vsak narod, kateri ne služi njegovim namenom.

V ta namen tedaj bo treba vojskovati se zoper lažnjivi liberalizem, zoper prostomišljaštvo, potrebna je narodna organizacija, združena bramba zoper tega sovražnika. V tem pomenu je verli govornik sklepal svoje dokazovanje in ni čudo, da pisani gad v svojih listih temu vseskozi poštenemu možu nepoštene namene lisiče podtika in ga tako ostudno obrekuje. V taki vojski pa se značaji vterjujejo in število mož za brambo, kakoršnih ravno se dandanes potrebuje.

Gospod predsednik Fr. Povše, ki je preizverstno in vsim v zadovoljstvo spolnoval svojo nalogo ves čas zborovanja, je s prelepimi besedami in med glasno pohvalo vsega zbora sklenil prvi slovenski katoliški shod s pozdravom „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

Kanonik Klun se je zahvalil tudi njemu v imenu zbora, in prevzvišeni gospod knez in škof so podelili vsi klečeči družbi slovesni blagoslov.

Z Dunaja (Pot do sreče.) (Konec) O nedeljah in praznikih hodil je navadno s stariši skupaj v cerkev; bral pa jim je tudi, kadar je imel prazni čas, iz dobrih knjig in časnikov, ktere si je izposodil od kupca. — Seveda, bil je njegov prejšnji gospodar čisto zavzet nad naznanili, ktere je čul o svojem prejšnjem učencu; ne gledé na njegovo neomahljivo zvestobo v službi čudil se je posebno nad njegovim obnašanjem do starišev in že davno je sklenil, poplačati ga zato po svojih močeh.

Že tri leta po tem, ko je stopil mladenič v službo, umerla je soproga grajščakova po kratki bolezni. Težko, zelo bridko prenašal je grajščak, vdan v Božjo voljo, nesrečo, ktera ga je zadela, bogato obdaril je reveže iz okolice, da ohrani spomin do umerle žene, povabil jih je včasih tudi osebno v grad, obdaroval je cerkve in samostane, dal je za umerle molitve opravljati ter storil sploh vse, da je zadostoval potrebam svojega plemenitega, hvaležnega serca. Kmalu je tudi on začel bolehati; štiri leta po smerti soproge ulegel se je tudi on v bolniško posteljo, ktero naj bi po Božji naredbi ne zapustil več; čez nekaj mesecev zatisnil je mirno oči za ta svet. Med tem časom imel je večkrat priložnost z ljubim Bogom se spraviti in prejeti zaželjeno tolažbo sv. Cerkve.

Po njegovi spodbudni smerti prebrali so skerbno hranjeno oporoko. Spominjal se je po versti vsih sosednjih cerkvá, samostanov in dobrodelnih vstanov, nato posameznih revežev iz okolice, naposled tudi vradnikov in služabnikov grajskih. Čisto na koncu stalo je ime ubozege in pridnega delavskega sina in o tem bilo je naslednje pisano: Svojega izverstnega, zvestega služabnika in vradnika N. N. pa bi ne vedel bolje in dostojnega obdarovali, kakor s tem, da izvolim v glavnega dediča vsega svojega premakljivega in nepremakljivega imetja. Kar me je k temu napotilo, to je ravno tako njegova poštenost, zanesljivost in natančnost v službi, kakor tudi, in sicer prav posebno, njegova serčna in prava ljubezen do svojih revnih, dobrih starišev, o čemur sem se sam prevekrat prepričal. On je v tej zadevi vzgled, kakoršnega dandanes, žal da le malokje še nahajamo. Brez dvoma

se bo tudi mene, ker ima tako dobro serce, spominjal večkrat v molitvi ter vse storil, kar more biti v prid in rešitev moje duše. Božji blagoslov spremlja ga naj po vsih njegovih potih; naj bo srečen, časno in večno! — Naj ga pa tudi mnogo drugih posnema, pomoč zapovedi: Spoštuj očeta in mater!

Janez Repič.

Rimo-katoliški Slovenec iz Bosne na I. slovenskem katoliškem shodu v Ljubljani Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji! osobito na slovenski zemlji — narodu slovenskemu — rimo-katoliškemu.

Predragi, verni Slovenci! radujmo se in hvalimo Boga, ker smo učkali velepotrebne I. slov. kat. shoda! Pervi slovenski katoliški shod je dete vernega in sveto-ljubečega hrepenenja in za sedanji čas velike potrebe.

Megla, mrak in tema začele so se tudi v mili rimo-katoliški Sloveniji. Megla, mrak, tema dvomov, slaboverstva in maloverstva, verska mlačnost in vne-marnost z modernim krivim liberalstvom, in še prav „fino“ tisto postajno framasonstvo je marsikoje du-hove v Slovencih napljalvalo, navdalo in zamotalo. Govorim iz znanja in prepričanja, kajti znani so mi vsi odnošaji v Sloveniji in Jugoslaveniji, in to v mnogih slojevih in stališčih naroda. O priliki več o tem.

Naznanilo o I. slov. kat. shodu me je v Jugo-slaveniji neopisljivo razveselilo; to pa tembolje, kolikor več sem silno, nedopovedljivo žalost nosil v duši in sercu zbog dragih mi bratov in sester, med ktere léze kuga morivka kerščansko-katoliškega-vernega in čednostnega življenja in pravega blagra.

Z veseljem napotil sem se iz jugoslavske Bosne v Slovenijo, v belo Ljubljano.

V ponedeljek, 29. avgusta, dospel sem v Zagreb, ravno oni čas, ko so verno-proseče klicali sv. Duha v ljubljanski stoljni cerkvi. Hitel sem v Zagrebu pred Najsvetejšega, se v duhu zjedini z zbranimi vernimi Slovenci v stoljni cerkvi sv. Nikolaja, Mirskega biskopa, in skesano-ponižno, z verno-silo sem prosil in klical: „Pridi sv. Duh!“ Došel je k nam, kakor vse kaže.

Došel sem v Ljubljano, v odseke in slovesne snide I. slov. kat. shoda, kakor v veliko svetišče v Jeruzalemu na Sijonski gori.

Toda iz tempeljna glavnega, iz hiše Božje, od slovesne službe Božje hajdi v zakotje mesta, pod hribec, v staro strelišče! Tudi to mi je pomenljivo, spominja me na Betlehem, kjer bi se imelo, djal bi, roditi pristno, pravo, čisto in rešivno slovensko-kerščansko katoliško dete, ki je pravi cvet in sad Jezusa-Boga-človeka. Kje je tisti Betlehem?

V opaženem streliščnem dvorišču je stala pri-prosta šotorna zgradba, ponižna, čedna, tudi okinčana, pa brez oholosti; in to mi je serčno všeč, spominjam se pod bregom bethlehemske štalice. In tu bili so, slovesni snidi I. slov. kat. shoda; tako kot svoje dni, ker Kristus je tudi ob strani mesta, v priprosti štalici došel osebno na to zemljo. Dva prevzvišena milostna knezo-biskopa in drugi dostojanstveniki so recimo, modre iz jutra namestovali in sv. Jožefa pri jaslicah, a dete sveto, božje, je prava istinita slovenska-rimo-katoliška ideja, smoter in vsebina, duh in tvarina tega I. slov. kat. shoda. Mnogoverstni govorniki predstavljali so angelje Božje, koji so pri rojstvu Gospo-dovem pevali slavo Bogu na višavah in mir ljudem

na zemlji, ki so dobre — svete volje in oznanjevali rojstvo Kristusa — verne rimo-katoliške Slovenije.

Bilo je pa tudi poleg mnogo pastirjev, na tisuče ovčic. Ako ni vsa Ljubljana se okinčala in zastav obesila, ni to vse njena krivda; ko bi vsa bila bela, bi o tej priliki vsa okinčala in v zastavah plapolala.

Nič zato, ako ni bilo še več naroda na shodu, verlo in pravo slovensko-rimo-katoliško dete je ipak na novo porojeno. In, akoprav herodeževci prežijo nanj, da bi ga ugonobili ali brezozirno opsovali, vendar bo to dete vspevalo, vzrastlo, se vterdilo, postalo bo junaški mož, ki bo zbiral okolo sebe verno-slovensko katoliško trumo in zinagoval in zmagal nasprotnike Kristusove, vere, Cerkve in Slovenije. Tisti pa, ki skrivaj veselo omenjajo, da ni mnogo naroda bilo na I. slov. kat. shodu, da je le mnogo černih bilo, naj se sramu-jejo, ker tako debelo lažejo! Sej tudi po vsej Sloveniji obavljali so se „lokalni“ I. slov. kat. shodi; dušni pastirji so pa v imenu ne jednega, dveh, trih, temveč res večine ljudstva iz župnije, na glavnem, občem I. slov. kat. shodu v Ljubljani bili in svoje duhovnije predstavljali.

Pervi slovenski katoliški shod, pravim, je lepo, čversto in zdravo dete; to dete je sad iskrene, ponižne, verne in obilne molitve, dobrih del in svete pobožnosti. In po milosti Božji, po varstvu Device Marije in sv. Jožefa bo vzrastlo, vspevalo in korenjaško postalo. Oni, kojim je briga, izreja in vlast izročena, naj se neutrudljivo za to pečajo in vspeh vsestransko oskerbljujejo. Vsegamogočni bo dal rast, cvet razširil in z najboljšimi sadovi venčal.

Razgled po svetu.

Tužna Bosna. Solnograški katol. list piše: Pn. gospod nadškof Serajevski bil bi rad tudi šolske brate poklical v deželo, pa ni dobil privoljenja (kar se je dalo brati med versticami!). Zanimivi bi torej utegnili biti sestavki nekterih podatkov, kakor se nahajajo v „Missiones catholicae.“ Le te kažejo n. pr., da Sofija v Bulgariji ima deško šolo „šolskih bratov“ s 130 učenci; Carigrad in njegova predmestja Galata, Pera itd. ima 6 hiš, potem Trapezunt, Solun in Erzerum po eno. V teh 9 hišah uči 61 šolskih bratov, in med njihovimi 1190 učenci in gojenci je 356 razkolniških, 85 judovskih in 23 turških dečkov ali mladeničev, in živa duša se nad tem v resnici ne spotika. Dalje so šolski bratje tudi v Smirni, Latakiji, Tripolis-u (v Siriji), v Bejrutu, Kajfi, Jaffi in v Jeruzalemu. Po Egiptu jih deluje po šolah ne manj kot 151. V afri-kanskem Tripolisu Marijini bratje (tudi nekaki „šolski bratje“) imajo višjo šolo z 265 šolarji; še celo na otoku Rodu, kjer je med 10.000 prebivavci samo 350 katoličanov, so šolski bratje brez zadržka pri-čeli svojo šolo; v Bosni pa ne. Ni li res to čudno. Se vé, da to ni edino čudno. (Opomba Solnograške „Zge.“) Antivari, Durazzo, Skopia in Skutari imajo prave nadškofe, Alessio, Nikopoli, Pulati in Sappa prave škofe, akoravno nobeno teh mest tudi le blizo toliko duš (skoro 51.000) ne šteje, kolikor Banjaluka, ki ima le samo namestnika z naslovom škofa Dana-bejskega s 3000 gld. na leto, v tem ko so se službeni prihodki generaldirektorja ogerske Tisabanke že pred 22 leti šteli na 37.600 gld.!

I. **Bratovske zadeve****molitvenega apostoljstva.**

Nameni za mesec september (kimovec.)

a) Glavni namen:

Škofovski jubilej Nj. Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Francija pa, to smemo gotovo upati, bo nadomestila ta odstop z ljubeznjivimi deli, katerih ji ne bomo mogli zabraniti in v katerih se moramo skušati z njo.

Najzlahtniše teh ljubeznjivih del je milodar za zidanje cerkve sv. Joahima, katero cerkev so mislili in jo že lanskó leto tudi pričeli zidati v spomin na škofovsko posvečenje Joahima Peči-ja, na škofovski jubilej Leona XIII.

K tem darilom prištevamo tudi poslanje različnih, pobožnih umetniških del, s katerimi se je mašniški jubilej Leona XIII l. 1888 tako veličastno povzdignil. Neznano veliko število svetih oblačil in reči, križev in kelihov, lestencev in svetilnikov, podob in kipov itd. prineslo se je takrat v Rim, da bi se zato večinoma zopet razdelilo v Rimu za celi svet na ubožne in potrebne cerkve. Dražja in lepša darila poslali so pa, ko jih je visoki prejemnik blagoslovil in posvetil, zopet sem ali tje nazaj kot spomin na nepozabljivo slavnost in plačilo za različne zasluge.

Zelo ginljiv pa je bil dar revnih starčkov, 30.000 starčkov namreč, ki so živeli v 251 hišah pod varstvom „malih sestra revežev,“ je skupno, vinar na vinar, 12.000 frankov nabralo kot jubilejsko darilo; k temu daru svojih gojencev dodale so ponižne junakinje ljubezni, t. j. 400 sester, kot prihranjeni znesek 10.300 frankov. Tako lepi vzgledi se bodo brez dvoma ponavljali tudi sedaj, in Petrov novčič ali darovi za sv. Očeta se bodo zopet pomnožili. „Petrov denar je dandanes najvažniši, kerščanski milodar, pravi Leon XIII, brez njega sv. Petra stol nima ne prostosti, ne časti in ne gotove pomoči, svojo službo zverševati;“ in ker ni odvisen od njega le blagor vesoljne Cerkve, temuč tudi blagor posameznih in ker prinašajo milodari dobrotniku samemu največji nebeški blagoslov, „ne gre pri tem delu, pravi sv. Oče, le za blagor Cerkve in za apostoljski sedež, temuč tudi za blagor vsacega posameznika, ki radodarno daruje del svojega premoženja; ta radodarnost poklicala bo na njega gotovo zaklade dobrotljivosti in božje usmiljenje.“

Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

16. **Ss. Kornelij in Ciprijan.** Mirno rešenje prav težavnih zadev. Obitni grešniki. Nesrečni zakoni.

17. **Rane sv. Frančiška.** Sveti ogenj junaške ljubezni do Kristusa za duhovne in svetne. Tretji red.

18. **Spomin 7 žalosti M. D.** Odvernjenje svetnega duha od več redovnih okrajn. Prenašanje časnih težav v duhu žalostne M. B. Mnogi Marijini otroci na napeni poti.

19. **S. Januvarij.** Težavni misijoni na Severu. Posvečevanje nedelj in praznikov. Razsvitljenje zastran poklica.

20. **S. Evstahij.** Vojaki. Srenjska predstojništva. Odpadniki. Cerkvena zidanja in poprave.

21. **S. Matevž.** Škofje. Mašniška posvečevanja. Tehtna učnostna podjema.

(Dalje nasl.)

II. **Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.****V molitev priporočeni:**

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nevarno obolela samostanska oseba se priporoča Mariji 7 žalosti, sv. Jožefu in sv. Antonu za zdravje. Uslišana bode naznanila ozdravljenje v čast Božjo in njegovih svetnikov v »Zg. Danici.« — Sestra ponižno priporoča bolnega brata v gorečo bratovsko molitev. Zdravniška pomoč ne pomaga; naj bi na priprošnjo M. B. zopet zdravje zadobil.

Listek za raznoterosti.

Prečast. gosp. profesor kan. Jož. Marn je o svojem prestopu v pokoj od Nj. Veličanstva odlikovan s Franc Jožefovim redom. Čestitamo z vso priserčnostjo!

Iz Ljubljane. Č. g. Jan. Dolžan, župnik v Ihanu, je dobil faro Terstenik; č. g. J. Šega kurat v Begunjah faro Podlipo; č. g. J. Sternad pa faro Babno polje. Č. g. Fr. Perne prefekt v Alojznici, gre za kapl. k sv. Jakobu v Ljubljani; na njegovo mesto pride č. g. dr. Andr. Karlin in bo ob enem namestni namestnik za veronauk na gornji gimnaziji, ker preč. g. kan. Jož. Marn gre v pokoj. Č. g. Mat. Pintar gre s Ternja za oskerbnika v Staro Oselico. — Č. g. kapl. v Št. Vidu Fr. Kregar gre za oskerbnika v Javorje nad Šk. Loko. — Č. g. Fr. Lakmaier iz Naklega v Ternje za eksposita — Premeščeni so čč. gg. Jak. Pokoren iz Smlednika v Poljane nad Šk. Loko; Ant. Nemeč iz Št. Jurija pri Kr. v Naklo; Gust. Šiferer s Škocijana v Št. Jurij; Fr. Košir s Škocijana v Smlednik; L. Smolnikar z Radeč v Škocijan; A. Bojanec s Št. Janža v Škocijan; J. Čebašek iz Poljan v Št. Vid pri Zat.; Jož. Mensinger s Šmarjete v Št. Janž. Na novo nameščeni so čč. gg.: K. Čik v Radeče pri Zid. m.; Fr. Žvan v Šmarje; A. Medved v Semič. — V red čč. oo. jezuitov prestopi č. g. Mat. Končar, kapl. v Semiču. — V bogoslovje je menda dozdej sprejetih 20 gg. osmošolcev.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimenovan prijatelj in šolski nadzornik na Dol. 10 gld. — Č. g. župn. J. Schweiger 3 gld. — Neimenovana dobrotnica iz Ljubljane 3 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Pobožna družina v Ljubljani lepo število cerkvene robe, pa šopov, vencev.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik Mih. Zupan 30 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. župn. Mih. Zupan 10 gld.

Za se. Detinstro: Visokorodna grofinja Sofija Auersperg-Chorinsky 1 gld. 10 kr. — Neimenovana gospodična 5 gld.

Za spominek Hrena škofa Ljubljanskega: Č. g. župnik Fr. Schweiger 2 gld.

Za brat. Naše ljube Gospé presv. Serca: Am. Jaša 1 gld.

Za Marijanišev: Milg. stolni proš dr. L. Klofutar 20 gld. — V. č. g. farni administrator Nagode 5 gld. — Č. g. kaplan Fr. Pokoren 5 gld. — Č. g. vikar Jak. Lebar 5 gld. — Č. g. vojaški kurat Ant. Jaklič 3 gld. — Č. g. župn. Jan. Brenc 2 gld. — Neimenovan 20 gld.

Za razširjanje sv. vere: Visokorodna gospa grofinja Sofija Auersperg-Chorinsky 1 gld.